

AŞK
YAĞMURU
SEVER

© 2017, Hayat Yayıncılık İletişim Yapım Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-258-7

Sertifika No: 75092

Hayat Yayınları : 642

Edebiyat : 81

Kitabın Adı : Aşk Yağmuru Sever

Yazarı : Safiye Çetinkaya

Yayın Editörü : Erol Şahnacı

Kapak Tasarım : Vildan Ekşi

İç Tasarım : Hayat Yayınları

Baskı Yeri - Tarihi : İstanbul - 2025

Baskı - Cilt : Alioğlu Matbaacılık

Orta Mahalle Fatin Rüştü Sokak No: 1/3-A

Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (0 212) 612 95 59

Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96

www.hayat yayinlari.com - e-posta: hayat@hayat yayinlari.com

[X /hayat yayinlari](https://www.instagram.com/hayat yayinlari) [f /hayat yayinlari](https://www.facebook.com/hayat yayinlari)

SAFİYE ÇETİNKAYA

AŞK
YAĞMURU
SEVER

*“Dert olmadan kim Eyyüb,
Kuyu olmadan kim Yusuf,
Ayrılık olmadan kim Yakub,
Ateş olmadan kim İbrahim
Bilinir miydi?”*

Hani derler ya; “Her insan kitap gibidir.” diye. İnsanları okumasını bilmek lazım ... Her insanın içinde deryalar dolusu sırlar vardır. Duyguları incitmeden dinlemek gerek ...

Ahiret mutluluğunu yaşamak için de bu dünya hayatı yolculuğu sanırım biraz hüznlerle geçiyordu. Bekleyişler, sevinçlerin yanında ayrılıklar, umutlar ile yıkılan hayaller arasında insanoğlu imtihan dediğimiz dünya zamanını dolduruyordu.

O sireten ve sureten çok güzel bir kadındı. Beyaz tenini edeple süslemişti. Orta boylu, zayıf bir yapısı vardı. Zamanına göre çok güzel ve temiz olurdu her kıyafeti. Ona yaklaşanlar bahar çiçekleri kokusunu duyardı. Son yıllarda köylerine de bir ev yapmışlardı ve yılın altı ayını köyde geçiriyordu. İşi için her gün köyden kendi arabasıyla gelip gidiyordu. Bahçesine çiçek ve sebze dikerdi. İş haricinde toprakla uğraşmasına rağmen ayakkabılarında hiç leke, çamur olmazdı. İki çocuklu bir anne olmasına rağmen, diğer kadınlar gibi doğumlardan sonra kendini bırakmışlığı yoktu.

Sanki “İnsanların en hayırlısı, insanlara faydalı olandır.” Hadisi Şerifi onun için söylenmişti. Tanıdık tanımadık herkese faydalı olmaya çalışır ve gönül dağarcığında ne varsa, onu başkalarına aktarmaktan zevk duyardı.

Yaratılanı Yaratandan dolayı seven bir özelliğe sahipti. Şahsi bir meseleden dolayı kimseye kin tuttuğuna şahit olan yoktu. Çocukluktan itibaren çok iyi bir ilim almış ve Kur’an öğreticisi

olmuştu. Sevdiği, iyi anlaştığı eşi ve iki çocuğuyla mutlu bir hayatı vardı. Duvarların önünden ancak bu kadarını görebiliyordu herkes. Oysa her insanın duvarların arkasında sakladığı ve kimse-lerin bilmediği nice hüznüleri vardır.

Ama tabii her insanın hüznüleriyle karşılaştığında verdiği tepki farklıdır. Kimi ağlamalara gark olurken, kimi gülmelerle örter hüznülerini. İlknur ise belli ki bekleyişlere saklamıştı hüznülerini...

İlknur konuşma aralarında “Ben çok güzel beklerim.” derdi hep. Neyi, nasıl beklemişti acaba? Bekleyişlerinin sonunda selamete varmış mıydı?

* * *

*“Ağaç olmak mevsimlere razı olmaktır.
Kul olmak ise Allah’ın yaşattığı tüm hallere razı olmaktır.”*

Anadolu’nun küçük bir köyünde, herkesin evlenmek isteyip de bir türlü gönlünü çalamadığı Elif’in gönlünü Süleyman çalmıştı. Edebi, ahlakı ve güzelliğiyle tüm annelerin kızlarına örnek gösterdiği Elif’in evlilikteki ilk yılları çok sıkıntılı geçti. Ardi arkasına olan iki bebeği doğumdan hemen sonra ölünce Süleyman ve Elif’in evlerinden hüznü hiç eksik olmaz oldu.

Elif üçüncü bebeğine hamile olunca;

“Bu çocuğum sağlıklı doğsun ve yaşasın köy meydanında yedi kurban kesip dağıtacağım.” demişti. İşte İlknur doğumunu yedi kurban adanan üçüncü çocuk olarak doğmuştu. Elif de dediğini yaptı ve köy meydanında yedi kurban keserek fakir, fukaraya dağıttı.

Süleyman’a Almanya’daki akrabalarından güzel teklifler geliyordu. Sonuçta köyde pek de kazanmıyordu. Bu teklifleri enine boyuna eşiyile düşündüler ve kendilerine gözükten Almanya yoluna düştüklerinde İlknur beş yaşına gelmişti.

Almanya gibi bir yerde, dil, yol, iz bilmezken ilk zamanlar tutunmak kolay olmadı. O nedenle Elif'in de bir işe girmesi icap etti. Lakin İlknur küçüktü ve onu bırakacakları kimseleri yoktu. Süleyman'ın Türkiye'deki büyük abisinin;

“Sizin eliniz biraz rahatlayana kadar İlknur'u bize bırakın.” demesiyle İlknur'u o yaz tatiline geldiklerinde abileri İbrahim Beye bıraktılar. Anne babasından daha beş yaşında ayrılan İlknur günlerce kimseler ile konuşmadı. Yemeden içmeden kesildi. Ama çocukları olmayan İbrahim Bey ve Fatma Hanım tıpkı kendi çocuklarıymış gibi sevdiler, bağırklarına bastılar yeğenlerini. Onlar İlknur'u kendi çocukları gibi sevseler de İlknur'da hep bir bekleyiş vardı. Annesine babasına kavuşma bekleyişi. Bu yaz olmazsa gelecek yaz tatilinde onu da yanlarına alıp Almanya'ya dönecekleri umudunu taşıyordu hep o.

Süleyman birçok iş değiştirdikten sonra son girdiği fabrikada iyi bir konuma gelmişti. Elif de artık iyi maaşı olan bir yerde çalışıyordu. Bu şartlar altında biraz para biriktirmeden Türkiye'ye dönmek olmazdı. Önce bir araba ve Türkiye'de bir ev alınmalıydı. Ama ya İlknur...

Her yaz tatilinde onu mutlu edecek birçok hediyeyle geliyordu fakat dönüşte onu yanlarında götüremiyorlardı. Çünkü biraz daha çalışıp kesin dönüş yapacaklardı. Oysa İlknur anlamıyordu onların neden yanlarında gidemediğini. Aslında her gelişlerinde Elif kızından ayrıldığı için kan ağlayarak dönüyordu. Yollara ve her kilometre taşına kızının özlemine bırakıyordu gözyaşlarıyla. Süleyman da ondan faklı sayılmazdı. O zamanlar için çok meşhur bir davranıştı, mavi ya da yeşil bir Mercedes alarak, tatillerde Türkiye'ye onunla gelmek. Süleyman da bunu hedefliyordu.

Yıllar kimsenin hüznüne acımadan, durmadan ama İlknur için acımasızca geçerken o da dokuz yaşına gelmişti. Bazı ağzı boşların;

“İlknur sen artık Fatma'nın kızı oldun. Annen baban orada yeni çocuklar yapınlar. Sen dönme onlarla. Hem ne edeceksin elin

gâvur memleketinde?” demelerine Fatma Hanım biraz sinir olsa da içten içe İlknur’un onlarla kalması için dualar ediyordu. Kırk beş yaşına gelmişti ve çocuğu olmamıştı. Her gece koynuna alıp uyuttuğu eltisinin kızı olsa da o artık İlknur’u kendi kızı gibi görür olmuştu. İbrahim Bey’e de sık sık kardeşine İlknur’u onlara vermeyeceklerini söylemesini istiyordu. İbrahim Bey bunu kardeşiyle konuştu mu bilinmez ama bazen Allah gönüllerden geçenleri bizler fark etmeden, bazı sebeplere bağlayarak yapıverir de biz bilmeyiz. Kim bilir İlknur’un bir ömür boyu Fatma Hanım ve İbrahim Beyin yanında kalması Fatma Hanımın o yürekte ettiği dualarla olmuştur.

* * *

Süleyman artık biraz rahatlamıştı maddi açıdan. Elif’in de uzun zamandır çalışması ellerini bollaştırmıştı. Aldıkları arabayla gelecekerdi o yaz tatile. İki aşığın bedeni Almanya’da olsa da yürekleri İlknur’daydı. Bu defa dönüşte İlknur’u da alacaklardı yanlarına. Dört yıllık bu ayrılık Elif’i çok yıpratmıştı. Bu kez içi coşkuluymdu Elif’in. Kızı, ilk göz ağrısı, doğumuna yedi kurban kestiği İlknur’unu da yanında götürecekti.

Hayaller İlknur’du ama hayat Bulgaristan sınırında son buluyordu... Bulgar askeri aracının sıkıştırması sonucu Süleyman Bey direksiyon hâkimiyetini kaybederek yol kenarındaki bir ağaca hızla çarptı. Süleyman Bey kaportanın üzerine düştü. Ama Elif... Elif yürekleri yaktı. Nasıl olduğunun bir önemi yoktu artık Elif için. İlk göz ağrısına kavuşamamıştı. Hayaller Cennet’e kalmıştı.

Bulgar yetkililerden bozuk bir Türkçe ile konuşan biri İbrahim Efendiyi aradı ve kardeşinin hastanede olduğunu, Elif’in ise morga konulduğunu bildirdi. İbrahim Efendi telefonu kapattığında bütün ev inliyordu onun için. Hemen ardında duran İlknur’a döndü. Göz göze geldiklerinde küçük kız amcasının ağlamaklı halinden, bir şeylerin hiç hem de hiç düşünülmediği gibi yolunda

gitmediğini anladı. Nedendir bilinmez ama “annem” diyebildi. Küçük kızın yüreğine annesinin Cennet’e gidişi melekler tarafından hissettirilmiş miydi bilinmez?

Süleyman Bey koma halinde olduğu için, İbrahim Efendi Bulgaristan’a geldi hemen. Elif’in cenaze nakil işlerini başlattı. Ama farklı bir ülkede dil, yol, kültür, adres bilmezken cenazeyi almak ve Türkiye’ye getirmek hiç kolay olmadı. Kendini yetkili gören herkes para istedi. İbrahim Efendi’nin kimseyle uğraşacak hali yoktu. İsteyene istediğini verdi, istemeyene de dua etti. Elif’i köye getirene kadar yedi gün geçti. Havaların sıcak olması ve köyün büyüklerinin verdiği kararlar tabutu açmadan, Elif’i bir parça kefene sarmadan, Bulgaristan’ın çelik yapım, her yanı vidalı, hava almaz tabutuyla koydular. Ta ki iki yıl sonra Süleyman Bey yeni eşi ile mezarı açarak, kefene sarıp yeniden defin edene kadar öyle kaldı Elif mezarında ...

Cenazeyi bekleme sürecinde o yedi gün yedi yıl oldu İlknur’un gözünde. O zamanlar şimdiki gibi iletişim kolay değildi. İbrahim Efendi konsolosluga giderek, telefon açana kadar annesinin ve babasının durumunu net bir şekilde öğrenemedi İlknur. Tabi Elif gibi bir kızın, gelinin, ananın ölmüş olması koca köyde herkesin yasa bürünmesine sebep oldu. Eş, dost, konu komşu saçını, başını yolarak, bağıra bağıra ağlarken sesi hiç duyulmayan, ayakta kalacak mecali kalmadığı için duvar diplerine çökerek oturan, sessiz bir kız vardı. Kimseler onun acısına ulaşamıyordu, inemiyorlardı küçük yüreğin büyük sancısına ...

* * *

*“Kursağımıza sıkışmış bir susmak ağrısı,
Yutkuna yutkuna susuyoruz.”*

İLKNUR'UN DİLİNDEN... “ONLARIN ANNESİ VAR”

Çocukluğumun en keskin yanıydı annesizliğim... Ne yana dönsem bir hüzün çarpıyordu yüzüme. Ben de şımarlamak, nazlanmak istiyordum. Evi dağıttığımda, üzerimi kirlettiğimde kızan, bağıran ama sonra da akşam olunca koynuna sokulup, günün tüm yorgunluğunu en güvenilir kollarda, anne kucağında atmak istiyordum.

Bir yanım eksikti... Sol yanım eksikti... Kızıyordum annesi olan çocuklara. Bir şeyin kıymeti kaybedilince anlaşılır ya, ben kaybedendim ve onların anneleri vardı, kıymetlerini bilmiyorlardı. Benimse üzmeyi bırak, yanımda olsa kokusuna bile sarılmak istediğim bir anneye özlemim vardı.

Amcamın eşi, yani Fatma annem (ben ona hep Fatma annem dedim. Ama arkadaşlarıma tanıtırken ve doğrudan kendisine hitap ederken ‘anne’ derdim) çocuksuz bir kadının çekeceği tüm çileleri çekmiş, toplum baskısından anne olmamış olmanın mahcubiyetini fazlasıyla yaşamış bir kadındı. Amcamı çok seviyordu. Belki de evde bir çocuk cıvıltısı olsun da, amcamın yüzü daha çok gülsün diye sırf bana annelik yapmayı kabul etmişti. Kim bilir?

Örf ve adetlere sıkı sıkıya bağlı olması beni de aynı şekilde yetiştirmesine sebep olmuştu. Günahattan önce ayıplar geliyordu bizim evimizde. “Ayıp, onu yapma! Herkes ne der sonra?” cümleleri evin en temel cümleleriydi.

Hiç unutmam, (sanırım o yaz annemlerin son gelişleriydi) tarladan gelirken bizi gören komşumuz;

“Fatma, senin elti Elif gelinle, kaynın Süleyman Almanya’dan izne gelmişler. Az önce gördüm onları.” dedi. Sonra bana dönerek;

“İlknur, hadi koş, git. Anneler gelmiş.” dedi. Annemlerin izne geleceğini biliyorduk ama gelmelerine daha üç gün olduğu için bu kadar erken beklemiyorduk. Demek ki babam erkenden izin alıp, yola çıkmıştı.

Canlarım ... Annem, babam ve kardeşlerim gelmişti. Koşmak, uçmak istedim onlara kavuşmak için. Ama Fatma annem;

“Ayıp kızım, dur, koşma! Sonra el ne der? Fatma demek ki İlknur’a iyi bakamamış da, kız koşa koşa annesinin yanına gitti derler.” deyince, durup Fatma annemin yüzüne baktım. Az önce tarladaki coşkulu yüzünün yerine hüznün gelmişti. Benden ayrılacağı hüznü ve korkusu çöreklenmişti kalbine ve bu korku yüzünün her bir çizgisine yansımıştı. Onun çok hakkı vardı üzerimde. Kendimi bildim bileli annemdi o benim. Fatma annemi kıramazdım.

Her yaz amcam da, Fatma annem de aynı oluyorlardı. Annemler geldiğinde, beni kaybedecekleri korkusuna kapılırlar,

babamlara karşı tafralı olurlar ve benim üzerimde daha bir baskı kurarlardı. Gelecek yılın derslerine amcam beni yaz aylarından çalıştırmaya başlar, Fatma annem olmadık el işi becerilerini öğretmeye çalışırdı. Çünkü onlar beni tümüyle kendi çocukları olarak kabullenmişlerdi. Ola ki annemleri sık görürsem, onlara çok alı şacağımı ve onlarla Almanya'ya gitmek isteyeceğimi düşünürlerdi hep. O nedenle annemlerin Türkiye'de oldukları zaman diliminde ben onlarla çok vakit geçiremezdim. Annem ve kardeşlerimle akşama kadar vakit geçiresem bile yatmaya amcamlara gelmek zorundaydım. Yani benim için anne kokusunu alarak uyuduğum günler bebekliğimde kalmıştı. Aslında amcamlar tarafından bakılınca, onlar da haklılardı. Ben onlara evlatlık değil, ama evlat olmak için verilmiştim. Yani amcamın nüfusuna geçmiş değildim. Zaten bunu ne amcam ne de babam kabul etmedi. Çünkü İslam'a göre amcam beni evlat olarak kendi nüfusuna alamazdı. Şimdilerde koruyucu aile dedikleri kavramdır esas olan. Çünkü bir çocuğu evlat almak ve bunu toplumdandan, çocuktan gizleyerek kendi evladı olarak lanse etmek yanlıştır. Bu durum ileride soyların karışmasına neden olur. Bu sebeple bir çocuğa bakıp, büyütmehtir esas olan ve en önemlisi de o çocuğun o ailenin bir parçası olduğunu bilmesi, tümüyle aile sevgisini alması ama biyolojik olarak o ailenin çocuğu olmadığını bilmesi gerekir. İslam bunu öğütler.

Evlat olma görevimi tam yapmalıydım. Koşamadım. Anneme çılginca koşarak gidemedim. El ne derdi koşsaydım! Fatma annemin o anki kaybetme korkusunu, hüznünü anlamalıydım! Adımlarım yavaşladı. Daha dokuz yaşında yirmi yaşın yüreğini, anlayışını kuşanmam bekleniyordu benden. Bende öyle olmalıydım. Oluyordum. Vaktinden önce büyütüyordum kendimi. Uzaktan bir tanıdığımız gelmişçesine, öyle boş, öyle umarsızdım! Doğduğum eve, beni doğuran kadına giderken işte öyle yavaşım! Ama ya içim... Duygularım...

Ah bu Almanya! Acı vatan demişler ya! En çok da ayrılığını, acısını bana yaşatıyordu. Anne kokusundan, baba güveninden

beni mahrum ettiği gibi, daha nice ayrılıklara gebeydi Almanya! Ben büyüyordum ama ben büyürken en yakınlarımla aramdaki uçurumlar da büyüyordu. Ölüm giriyordu araya.

Ölüm dünyadaki sevenleri, anayı, kızı, babayı, oğlu ayırıyor, asıl Sevgiliye götürüyordu. Ölüm ile yaratılış gayemizin bir diğ er aşaması olan bekleyişe geçiliyordu. Lakin ben daha kokusuna bile doymadığım anacığımın Yaradana kavuşmasını anlayacak ya da kaldıracak kadar büyümemiştim. Maalesef ölümü bile koca insanlar gibi anlamam beklendi benden!

Fakat bu olmamalıydı! Heyhat! Annemi kaybettiğim günleri düşündükçe hâlâ küçük bir çocuk çaresizliğine bürünürüm ve içim alev alev yanar. O yıl artık bende anne sıcaklığımı yaşayacağım gerçek yuvama dönecektim ve anne babamın olduğu sabahlara uyanacaktım. Annem saçlarımı tarayacaktı. Okula giderken, yollardan geçerken korkmayacaktım, babam ellerimden tutacaktı. Kış gecelerinin soğukluğunu hissetmeyecektim artık! Çok hayallerim vardı. Benim gerçekten gerçek olan bir ailem olacaktı!

Yarım kalmış hikâye yoktur. O hikâye o kadardır. İsyan etmiyorum olanlara. Sadece köşeme çekilip sessizliğe hapsediyorum kendimi. Bana düşen artık güzelce sabretmektir

* * *

Fatma Hanım'ın duaları kabul olmuştu ve Elif'in ölümünden sonra İlknur artık bir daha Almanya'ya dönmeyecek şekilde onların yanında kalacaktı. Evlat olacaktı, can olacak, ses olacaktı onlara. Süleyman Bey, Elif'in vefatından iki yıl sonra yeniden evlendi ve İlknur'u yanına almak istedi, yeni eşi de çok iyi bir bayandı ve o da İlknur'u istiyordu ama İbrahim Bey vermek istemedi. Okul ortamı değişmesin, arkadaşlarına alıştı, Almanya'yı ve oranın dilini bilmiyor gibi birçok kendince geçerli sebepler sundu.

Her iki taraf da küçük kızı istiyordu ama kimse onun ne düşündüğünü sormuyordu. Velhasıl kazanan İbrahim Bey olmuştu. Süleyman

Bey belki de abisinin çocuğu olmadığı için ve bu özlemini İlknur'da giderdiğini bildiği için kızının onlarda kalmasına göz yumdu.

İlknur kimselerin duymadığı ama çığlık çığlığa bağırdığı bir sessizliğin içinde büyüyordu. Annesine sürekli mektuplar yazıyordu. Her döneminde yazdıklarının yn farklıydı. Kiminde sitem, kiminde zlem dolu mektuplar...

“Bydğm hiç görmedin anne. Sen bana koynunda uyuyacağım anne, ben de sana nazlı bir evlat olacaktım ayrılık kapımıza dayanmasaydı. Sensiz olmak zifiri karanlıkta deniz üzerinde yürümek gibi bir Őey. Oysa annem, ben hem karanlıktan çok korkuyorum, hem de yüzme bilmiyorum. Korkuyorum anne... Bazen bırakıp gittiğin için çok ksyorum sana, sonra kstğm için kızıyorum kendime. KeŐke diyorum, keŐke yanımda olsaydın da bağırsaydın bana. Ama sonra da tüm çocuklar gibi sokulsaydım koynuna. ‘Gel anne, gel de sar yaralarımı’ deseydim. Sen bana, ben sana hasretken kavuşmak mahŐere kaldı.

Onca yıl geçmesine rağmen yanında uyuma isteğim hiç geçmedi, yüreğimdeki sızı hiç dinmedi annem. Hani sarılsaydık, koklaŐsaydık diner miydi ki bu göğsümdeki ağrı? Doyar mıydık ki birbirimize? Ah annem, çocukluğumda, geç kızlığımda, ŐaŐkın zamanlarımda tek bir kelime vardı dilimde ‘annem’.

Sol yanım Őrken, vurdumduymazlık sergiledim herkese karşı, acıyan yanlarımı örtmek için. Ama Őimdi düŐtüęümde sadece dizlerim acımıyor anne. Hayallerim, mitlerim acıyor ve kimse yok saracak sol yanımın ağırlığını...

Ah anne, sana söylemek istediğim onca cmlem varken, susmak zorunda kalmak, kilit vurmak dilime beni daha bir hırçın yapıyor. Yıllardan tüm midimi kesmiŐken büyüyünce geçer mi anne bu suskun hırınlığım?

Her yağmurda, her güneŐte, her ay iŐıęında, soğuk odalarda, yürüdüğüm yollarda sana seslendim sürekli. Sonra bana geldiğin

o gece, hani ateşler içinde yatıyordum. Kafamı yastığa gömüp ağladığım an, saçlarımı okşadın, o beyaz ellerin ıslanan yanaklarımı sildi. 'Küsmeye bana gözbebeğim. Hangi ana kuzusunu bırakır ki? Bedenlerimiz ayrı olsa da ben hep yanı başındayım. Ben seni hiç bırakmadım. İkimiz de kaderimizi yaşıyoruz kızım. Seni Kevser Irmağı'nın yanında Peygamberimizin ashabıyla bekliyor olacağım ve sen yanımıza Rabbin razı olduğu kul olarak geleceksin' dedin. Öptün yanaklarımdan, boynumdan. Üşüyordum, sana sokulmak istedim. Yavaş yavaş uzaklaştın yanımdan. 'Gitme anne. Yalvarırım gitme!' diye bağırdım defalarca. Bir el ellerimi sıkıca tuttu. Sıçrayarak uyandığımda Fatma annemi gördüm başucumda. Ağlıyordu ve ellerimi öpüyordu defalarca. 'Buradayım kızım. İlknur'um yanındayım. İyi olacaksın inşallah kızım' diyordu. Ah annem hangisi rüya hangisi gerçektir bilemedim. Zor anne, çok zor annesizlik..."

Daha nice mektuplar arasında İlknur büyüyordu. Genç kız oluyordu.